

THES. IIX.

Ad alia scripturarum & Poëtarum genera hanc communionem adferentia respondere possum cum *Lactantio, lib. 5. divin. instit. cap. 8.* Ita intelligi oportere, non ut existimemus, nihil omnino tunc fuisse privati, sed more Poëtico figuratum, ut intelligamus tam liberales fuisse homines, ut natas sibi fruges non inducerent, ne soli absconditis incubarent, sed pauperes ad communionem proprii laboris admitterent, Hæc ille. Ad ultimum deniq; locum quem *Grotius ex Cicerone 3. de finibus. cap. 20.* attulit, optime respondit *Arrianus in Epist. lib. 2. c. 4.* dicens, Το ἡμετέριον ἐν ἐστὶ κοινὸν τῶν πολλῶν; ὅτε ἐν καθίσταται ἐλθὼν, ἀντὶ οἱ φανή, ἐκβαλέτω αὐτῶν. Theatrum nonne est commune civium? age igitur ubi confederint, veni tu, si licebit, & aliquem loco ejice. Ultimo deniq; talibus præsuppositis satisfacit, & nostram sententiam valde confirmat, *Cardinalis de Lugo per ea, quæ profert adversus Medinam de just. & jur. tom. 1. disp. 6. sect. 2 n. 4. 5. 6.* inquit, jus naturæ in genere dictasse, & præcepisse fieri appropriationem, licet modus illam faciendi non determinatus semper cum dependentia aliqua à jure humano intelligendus esset, supposita fragilitate, & multitudine hominum. Manet itaq; in confesso, nullam unquam communionem fuisse, sed Deum omnia Adamo in proprietatem concessisse, huncq; primum ante diluvium, & postea Noachum post diluvium, filiis suis divisisse, & ad hos, jure hæreditario transmississe.

THES. IX.

Ex seposita hac hypothesi ad alia progredior, & mare nequaquã omnib; commune esse, sed in proprium jus abire posse firmiter existimo, & primum cum *Magnif. Dn. Struvio* distinguo inter mare internũ, hoc est, quod interiora terrarũ ingre-